

31. ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΝ

κατείδον· σοφὸν γάρ, ὡς γοῦν οἶει, τοῦτ' ἐπινενόηκας καὶ ἐλπίδας
οὐ μικρὰς ἔχεις περὶ τοῦ πράγματος, εἰ βασιλεὺς μάθοι ταῦτα
σοφὸς ἀνὴρ καὶ παιδείαν μάλιστα τιμῶν· εἰ δὲ ταῦτα ὑπὲρ σοῦ
ἐκεῖνος ἀκούσειεν, ὡς ὠνῆ βιβλία καὶ συνάγεις πολλά, πάντα ἐν
5 βραχεῖ παρ' αὐτοῦ ἔσεσθαί σοι νομίζεις. ἀλλ', ὦ κατάπυγον, 23
οἶει τοσοῦτον μανδραγόραν κατακεχύσθαι αὐτοῦ ὡς ταῦτα μὲν
ἀκούειν, ἐκεῖνα δὲ μὴ εἰδέναι, οἷος μὲν σου ὁ μεθ' ἡμέραν βίος,
οἷοι δέ σοι πότοι, ὁποῖαι δὲ νύκτες καὶ οἷοις καὶ ἡλίκοις συγκαθεύ-
δεις; οὐκ οἶσθα ὡς ὦτα καὶ ὀφθαλμοὶ πολλοὶ βασιλέως; τὰ δὲ σὰ
10 οὔτω περιφανῆ ἐστὶν ὡς καὶ τυφλοῖς εἶναι καὶ κωφοῖς γνώριμα·
εἰ γὰρ καὶ φθέγγξαιο μόνον, εἰ γὰρ καὶ λουόμενος ἀποδύσαιο,
μᾶλλον δὲ μὴ ἀποδύσῃ, εἰ δοκεῖ, οἱ δ' οἰκέται μόνον ἢ ἀποδύσων-
ταί σου, τί οἶει; μὴ αὐτίκα ἔσεσθαι πάντα σου πρόδηλα τὰ τῆς
νυκτὸς ἀπόρρητα; εἶπε γοῦν μοι καὶ τόδε, εἰ Βάσσος ὁ ὑμέτερος
15 ἐκεῖνος σοφιστῆς ἢ Βάταλος ὁ αὐλητῆς ἢ ὁ κίναϊδος Ἡμιθέων
ὁ Συβαρίτης, ὃς τοὺς θαυμαστοὺς ὑμῖν νόμους συνέγραψεν, ὡς
χρὴ λεαίνεσθαι καὶ παρατίλλεσθαι καὶ πάσχειν καὶ ποιεῖν ἐκεῖνα,
—εἰ τούτων τις νυνὶ λεοντῆν περιβαλούμενος καὶ ῥόπαλον ἔχων
βαδίζοι, τί οἶει φανεῖσθαι τοῖς ὄρωσιν; Ἡρακλέα εἶναι αὐτόν;
20 οὐκ, εἴ γε <μὴ> χύτραις λημῶντες τυγχάνοιεν. μυρία γάρ ἐστι
τὰ ἀντιμαρτυροῦντα τῷ σχήματι, βάδισμα καὶ βλέμμα καὶ
φωνὴ καὶ τράχηλος ἐπικεκλασμένος καὶ ψιμύθιον καὶ μαστίχη καὶ
φῦκος, οἷς ὑμεῖς κοσμεῖσθε, καὶ ὅλως κατὰ τὴν παροιμίαν, θᾶπτον
ἂν πέντε ἐλέφαντας ὑπὸ μάλης κρύψεϊας ἢ ἓνα κίναϊδον. εἶτα
25 ἢ λεοντῆ μὲν τὸν τοιοῦτον οὐκ ἂν ἔκρυψεν, σὺ δ' οἶει λήσειν
σκεπόμενος βιβλίῳ; ἀλλ' οὐ δυνατόν· προδώσει γάρ σε καὶ
ἀποκαλύψει τὰ ἄλλα ὑμῶν γνωρίσματα.

Τὸ δ' ὅλον ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς ὅτι τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας οὐ 24
παρὰ τῶν βιβλιοκαπήλων δεῖ ζητεῖν, ἀλλὰ παρ' αὐτοῦ καὶ τοῦ
30 καθ' ἡμέραν βίου λαμβάνειν. σὺ δ' οἶει συνήγορον κοινὸν
καὶ μάρτυρα ἔσεσθαί σοι τὸν Ἄττικὸν καὶ Καλλῖνον τοὺς